

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 180 Lei
Pe jumătate 90 Lei
In America pe an 2 dolari.

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI”, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

„Eu sunt agricultor“

Maiestatea Sa Regele Carol II e cel dintâiu agricultor din țară. Impreună cu sftnicii săi lucrează pentru ușurarea greutăților și îmbunătățirea soartei agricultorilor

Astă iarnă, când s'a făcut numărarea locuitorilor din țară, unul dintre cei încredințați cu facerea numărării, s'a înfățișat înaintea Măiestății Sale Regelui Carol II și l-a rugat să-și scrie lista de numărare. Maiestatea Sa a făcut-o foarte bucuros și când a ajuns la rubrica: „Ce ocupațiune ai?” a scris: „*Eu sunt agricultor*“.

Ce vorbe mărețe și dătătoare de nădejdi? Par'că răsună din cer peste arșița unei secete. Maiestatea Sa Regele spune, că este agricultor. Este cel dintâiu agricultor din țară.

Locuitorii țării noastre încă aproape toți sunt agricultori. Ei lucrează pământul și din pământ își câștigă tot ce le trebuie pentruca să trăiască.

Pământul e temeliea țării și agricultorii sunt puterea. Fără agricultură țara suferă și mizeria se lățește.

Agricultorii trebuie să țină cu tărie la pământul pe care îl stăpânesc și să-l lucreze cu hărnicie.

Zorile primăverii se ivesc și munca trebuie să înceapă din adins. Pământul încă ravân și umed așteaptă să fie lucrat. Toți să muncească cu drag. Să are și să samene pentruca să-și ușureze greutățile vieții.

Astăzi e mai grea viața ca și altădată. Roadele pământului sunt ieftine și vitele n'au preț, iar fabricațiile sunt scumpe și greu se mai pot cumpăra. Datoriile încă sunt multe și grele, iar bani sunt puțini, așa că nu se mai pot plăti. Chiar pentru aceea vorbele de căință nu mai conțenesc.

Oine se tot căiește și nu ostenește, niciodată nu e îndestulit. Iar omul chibzuit și harnic, totdeauna are praznic.

E drept, că pământul se ară cu trudă și cu amar. Celce ară însă niciodată nu se teme de pierirea rodului și

a pâinii. Când ai pâne, ai tărie și pe cel tare dușmanul nu-l învinge.

Maiestatea Sa Regele știe aceasta. Cunoaște și amarul și truda agricultorilor și vrea să le ușureze acest amar.

Impreună cu sftnicii săi, lucrează pentru îmbunătățirea soartei agricultorilor. Din împrumutul pe care țara l-a luat acum din Franța, o mare parte se va întrebuința numai pentru îmbunătățirea agriculturii. Semințe bune și unelte economice ieftine, se vor împărți agricultorilor, să-și poată lucra pământul bine și să dea roadă îmbelșugată.

Pentruca agricultorii să-și poată vinde ușor roadele întrecătoare, începând cu luna viitoare, vor fi trenuri anume, în cari vor putea călătorii cu preț scăzut numai agricultori. La acestea trenuri vor fi legate și vagoane de marfă. În acestea vagoane se vor putea duce la oraș și animale și saci cu cereale. Lângă gările din fiecare oraș va fi și o piață, unde agricultorii vor putea să-și vândă marfa. Trenurile vor pleca dimineața spre orașe și seara se vor întoarce înapoi.

Altfel, agricultorii vor avea timp, să-și cumpere tot ce le trebuie și nu vor fi siliți să mai umble după cumpărături și altă dată.

S'a făcut înțelegere și cu fabricanții, ca să scârțeze prețurile uneltelor și felurile fabricații.

Iar pentru ușurarea datoriilor chiar acum s'a votat legea, care împiedecă luarea de camete prea mari.

Deci nu tânguire, nici desnădejde, ci muncă și încredere.

Agricultorii să fie veseli. Alături de ei stă însuși Maiestatea Sa Regele, care îi încurajează și le spune: „Și eu sunt agricultor“.

M. Sa Regele Carol II trimite daruri Papei dela Roma. În ziua de 11 Martie S. Sa Papa Pius al XI a primit în audiență delegația (trimișii) M. Sale Regelui Carol. Delegația a fost compusă din dl Petrescu Comnen ministru nostru pe lângă Vatican, dnii colonel Stoicescu și David Popescu aghiotanți regali ai M. Sale Regelui, locotenent Hodeș din escorta regală, consilierul Brosce și monseniorul Iuga consulatorul bisericesc de pe lângă legația română.

Trimșiil M. Sale Regelui au fost primiți la intrarea în Vatican cu onoruri muzicale. Aceleași onoruri le-au fost date și la plecare. Ajunși în sala de primire a S. Sale, delegația după o scurtă cuvântare a Dlui Comnen, a dat Papei o scrisoare scrisă de mâna M. Sale Regelui precum și un dar deosebit de frumos și de valoros. Darul a constat dintr'o icoană veche bizantină, prinsă într'o cutie de stejar cu armele pontificale și numele donatorului. Cutia de stejar era pusă în altă cutie moar alb pe care de asemenea era lucrată în aur stema papală. S. Sa Papa Pius XI a primit atât scrisoarea cât și darul cu o mare mulțumire. În discursul pe care l-a ținut Papa a mărturisit dragostea ce o are pentru poporul român și față de M. Sa Regele Carol II căruia i-a trimis o binecuvântare apostolică.

Un om îndrăsneț. În orașul Los Angeles parașutistul Manning a încercat și a reușit să facă mari minuni prin lăsarea din avion cu parașuta. Manning a sărit din avion la o înălțime de 5000 metri iar parașuta n'a deschis-o decât la o mare apropiere de pământ. Manning a dovedit că omul cu sânge rece nu moare în aer, din cauza repezelii cu care vine, — cum se credea până acum.

Cutremur de pământ. În săptămâna trecută s'a simțit în Țările învecinate un mare cutremur de pământ. El s'a simțit mai ales în Serbia, Grecia, Ungaria și România. Prima oră cutremurul s'a simțit în Serbia la ora 1 17 minute și 42 secunde din noaptea dinspre 7 Martie apoi imediat la Budapesta și la ora 2 în Grecia la orașul Salonic. La Salonic cutremurul a fost foarte puternic; a dărâmat case și a băgat multă spaimă în sufletele locuitorilor. După masă la ora 2 cutremurul a fost simțit și la București. Singur în București cutremurul n'a produs nenorociri. Atât în Grecia, Bulgaria cât și Jugoslavia cutremurul a adus multor flințe moartea. Cei mai mulți nenorociți sunt Macedoneni; unde în părțile Saloncului sunt cam 100 de morți și 500 răniți. Cam acelaș număr de nenorociți e și la Belgrad capitala Serbiei.



Servitorii Sfintei Fecioare

de Ion Rinea

Foarte mulți oameni săraci cred că deplin fericiți în lumea aceasta sunt numai oamenii cei bogăți, oamenii cu ranguri mari și cu obârșie nobilă. De aceea li și privesc pe aceia cu oare care pizmă. — Adevărul e însă acela că, dacă sunt între oamenii cei bogăți mulți, cari se cred a fi fericiți cu mulțumirile, onorurile și plăcerile ce le aduce cu sine bogăția, sunt între bogăți și unii oameni, cari văzând, simțind și înțelegând mai bine ca ceilalți murituri, cât sunt de deșerte, de înșelătoare, de vremelnice și de veștede toate bogățiile, desfătărilor și măririle pământești, se lăpădă de ele și în lumea aceasta caută a se apropia cât mai mult cu putință de binele, adevărul și de frumusețea cea vecinică și nemărginită — de Dumnezeu.

Dar Dumnezeu zice: »Căile mele nu sunt, ca, căile voastre« (Isaia 55, 8). Da, căile Domnului sunt tocmai contrare căilor oamenilor. Dacă oamenii caută cu zor numai bogăția, plăcerea și onorurile, Dumnezeu iubește, din contră, lăpădarea de cele pământești, curățenia trupească și umilința sufletului. Nimeni din fiii oamenilor n'a avut pe pământ aceste virtuți într-o măsură așa de înaltă, ca sfânta Fecioară din Nazaret. Nu e, deci, nici o mirare, dacă toți ceice au râvnit cerul, și au ales drept călăuză spre el pe Maica Precurată, urmând virtuțile Ei. Cu adevărat Ea e »puntea, care trece la cer pe cei de pe pământ« (Acatist).

Cred că nu va fi fără folos, dacă cu ocaziunea celui mai mare praznic al Sfintei Fecioare, a Bunei-Vestiri, voi povesti cetitorilor »Unirii Poporului«, ceva din viața unor smeriți închinători ai ei.

Cam cu 700 ani înainte de aceasta, pe la 1230, s'a înființat în orașul Florența din Italia o societate, cu scopul ca membrii ei să cinstească în chip deosebit pe Sfânta Fecioară și să urmez virtuțile Ei. În societatea aceasta au intrat bărbați și femei din toate păturile sociale. — Lumea întreagă, însă, a rămas uimită, când într-o zi s'au înscris în aceasta societate laolaltă șapte tineri din cele mai nobile și mai bogate familii ale orașului. Și, dacă acești tineri erau stimați până atunci, fiindcă întreceau pe toți ceilalți tineri ai Florenței prin noblețea și bogățiile familiilor lor, — acuma toată Florența li admira, li înconjură cu respect adânc și se pleca înaintea lor, fiindcă ei pe toți li întreceau prin cucernicia, credința și iubirea ce purtau față de Prea Sfânta Fecioară.

Într-o zi când treceau laolaltă pe stradă, un copilăș de cinci luni, pe carele îl ținea mamă sa în brațe, a strigat, spre uimirea tuturor: »Iată servitorii Mariei!«

În ziua Bunei-Vestiri a anului 1233, când cei șapte tineri se rugau în casele lor către Sfânta Fecioară, au avut toți o vedenie minunată: Li s'a arătat Sfânta Fecioară și i-a îndemnat să părăsească lumea și să-i servească numai lui Isus și Ei. Când au înțeles, că toți au avut aceeași viziune, au cunoscut că Sfânta Fecioară vrea, ca ei să rămână și pe mai departe laolaltă. Au părăsit, deci părinți și rudeni, și-au împărțit săracilor averea și sau retras în aspră sihăstrie pe un munte.

Aici și-au făcut câteva adăposturi, au sădit o vișoară și cultivau câteva straturi de legume. Timpul și-l petreceau împreună, vorbind despre lucrurile dumnezeiești și slăvind pe Sfânta Fecioară.

La câțiva ani, după ce tinerii părăsiseră Florența, într-o noapte din luna

Februarie, episcopul orașului Florența a văzut în vis o arătare: dintr'un butuc de viță, sădit în stâncile muntelui Sinar, a ieșit șapte mlădițe, cari creșteau și se întindeau mereu în toate părțile pline de ciorchine, de struguri minunați. Deasupra viței i-s'a arătat Sfânta Fecioară spunându-i: »Vița aceasta va crește și va aduce roade întotdeauna«.

Episcopul, cu toate că era vreme de iarnă, și muntele Sinar era acoperit cu zăpadă, a plecat în ziua următoare spre locuințele celor șapte tineri.

Mare i-a fost mirarea, când, ajungând acolo a văzut cu ochii minunea: în mijlocul zăpezii și a gerului de iarnă a văzut trupina de viță cu șapte mlădițe puternice, înverzite și pline de cei mai frumoși struguri. A imbrățișat cu lacrimi în ochi pe cei șapte tineri și le-a spus că voia Sfintei Fecioare este, ca ei să întemeieze o tagmă călugărească și să primească în aceeași pe alți cinstitori ai Sfintei Fecioare.

Cei șapte tineri acum rugau cu toată căldura inimii lor curate pe Sfânta Fecioară să le arde modul cum să întemeieze tagmă călugărească pentru cinstitorii Ei.

Și iată, în seara Vinerii patimilor, când săvârșiau slujba înmormântării Domnului, li s'a arătat iară Sfânta Fecioară. Era în haină neagră. Câțiva îngeri erau la jurul ei, cari purtau uneltele cu cari a fost chinuit Fiul Ei, unul avea în mâini o carte, care conținea regulile călugărești scrise de sfântul Augustin, iar cartea purta titlul Servitorii Mariei. Un alt înger purta într-o mână o haină neagră, iar în cealaltă o ramură de finic. Și le-a zis Sfânta Fecioară: »Pe voi v'am ales a fi servitori la viaa Fiului meu. Coloarea acestui veșmânt să va aducă mereu aminte de durerea ce am suferit-o astăzi, stând sub crucea Fiului meu, regulile sfântului Augustin să vă călăuzească viața și ramura de finic va fi semnul biruinței voastre, dacă mă veți servi cu credință«.

Foia »UNIRII POPORULUI«

St. Ioan Casian

Nu departe de gurile Dunării, într'un sat, poate neînsemnat, din Dobrogea, care astăzi face parte din pământul scumpei noastre Români; din niște părinți săraci și smeriți, dar evlavioși și cu frica lui Dumnezeu; pe la anul 360 se născuse pruncul *Ioan Casian*, care mai târziu avea să fie harnicul diacon și învățacel al sfântului Ioan Gură de aur arhiepiscopul Constantinopolului, și chiar apărător al aceluși sfânt părinte, înaintea papii dela Roma, iar mai târziu, întemeietorul celor dintâi mănăstiri pe pământul Franței de astăzi, și cel dintâi învățător de viață sufletească în țara care avuse cinstea să se numească »cea dintâi născută a bisericii catolice«.

Istoria grecească nu ne spune nici numele satului, sau a orașelului dobrogean unde Ioan Casian pentru prima dată a văzut lumina zilei; și nici nu ne spune numele și obârșia părinților săi, cari n'au putut să fie oameni de rând, dacă au știut să dea o astfel de creștere bună copilului lor. Știm însă, că Grecii nu amintesc nimica bun din cele ce priveau neamurile vecine; iar când era vorba de ceva rău, atunci îndată băteau toba și trimbătau. Ne spun însă scriitorii din apus ce ne spun, de și foarte puțin.

Pe vremea aceea, școală creștinească se făcea numai prin mănăstiri și pela câte un călugăr, preot sau vlădică, despre care știa lumea că este omul lui Dumnezeu, învățat și sfânt. Tînărul Ioan deci, abia ajungând la vrâsta când putea să călătorească în depărtare, cu mijloacele de călătorie ce erau pe vremea aceea; după ce dela tatăl său învățase să scrie și să citească, iar dela mama sa să se roage și să se teamă de Dumnezeu —, fu trimis tocmai în Viflaim, ca acolo într-o mănăstire de lângă peștera în care s'a născut Mântuitorul lumii Isus Hristos, să se adâncească în tainele cărților sfinte, și să asculte dumnezeieștile învățături ale celor mai evlavioși și mai sfinți bărbați, adunați acolo din toată lumea creștină.

A stat la Viflaim câțiva ani, apoi merse și în mănăstirile Egiptului, unde mai petrecu câțiva ani în rugăciune și în învățatură sfântă până la anul 398, când în scaunul arhiepiscopesc al Constantinopolului fu ales sfântul Ioan Gură de aur.

Acest sfânt bărbat, auzind de vestea științei a istețimei și a sfințeniei lui Casian, îl chemă la sine, ca să-i fie de ajutor, stătuitor și diacon. Ioan Casian avea pe atunci vrâsta de 38 de ani. Merse deci la Constantinopol, căci și el auzise despre sfințenia, mințea și înțelepciunea sfântului arhiepiscop, și credea că pe lângă dânsul va mai putea învăța încă multe lucruri bune și sfinte.

Dar — vai — viața sfântului Ioan Gură de aur în scaunul arhiepiscopesc al Constan-

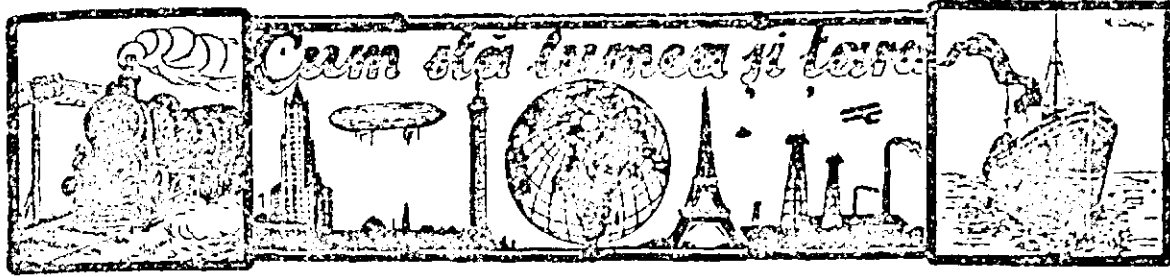
tinopolului, n'a fost altceva, decât un lung și dureros și de amărăciuni. Preoțimea era de balăzată, poporul sărac și năcăjit; bogății erau înbuibați și nu se îngrijau decât de lucrurile de deșertăciuni lumești, iar pentru casa Domnului erau zgârcoți, și nemilostivi față de cei săraci.

Sfântul Ioan Gură de aur împreună cu diaconul său Casian, începură să predice, în demnând pe cei bogăți la milostenie, iar pe cei săraci și amărăți incurajându-i și întărindu-le încrederea și nădejdea în Dumnezeu. Ba sfântul Ioan Gură de aur o luă și cu aspre începând să pedepsască și să ia patrafirul de la preoții cari nu duceau viață curată, după cum spune Evanghelia.

De aici apoi începură dușmăniile împotriva sfântului arhiepiscop din Constantinopol. Preoții pedepsiți își făcură partid și se hotărâră să piardă. În fruntea lor se puse Teofil patriarbul Alexandriei din Egipt, un om lacom și răutăcios, care nu putea suferi ca lumea să aibă așa vorbe frumoase pentru Ioan Gură de aur pe când despre sine nu auzea decât vorbe de hulă și slabe.

Începură deci să caute nod în papură și să facă de ocară pe sfântul Gură de aur.

Pe atunci împărătea la Constantinopol Arcadie și cu soția sa fudula, sumețea și nemilostiva Eudoxia. La aceștia se gândiră potrivnicii lui Gură de aur să-l părăsască, și merse deci la împărăteasa zicând că arhiepiscopul într-o predică ținută în biserică sfinților Ap-



Ce mai e nou în politică

Imprumutul în străinătate este lucru iscălit gata — În legătură cu împrumutul, guvernatorul Băncii Naționale a fost înlocuit — Vestile despre schimbarea guvernului s'au spulberat — Sosirea în țară a d-lui Titulescu

În săptămânile din urmă toată politica țării noastre s'a învârtit în jurul împrumutului pe care îl ceruse guvernul dlui Mironescu în Franța. Toți oamenii politici, toate partidele aveau ochii îndreptați spre Paris și pânneau: se face, sau nu se face împrumutul? Insuși soarta rămănerii la putere a guvernului de astăzi, se credea că este legată de acest împrumut. Mai ales partidele din opoziție erau în mare nerăbdare și ziceau: De nu se poate împrumutul, guvernul Mironescu a pus de mămăligă! Și regele va trebui să-și facă alt guvern, pe care, în deosebi Averescanii, îl credeau căzut gata pentru dânsii. Trăgeau nădejde, că de se va întoarce d. Popovici cu mâna goală dela Paris, guvernul viitor le va cădea plească, cum se zice.

Însă d. Popovici atâta a ostent și a munit, până a făcut împrumutul și a tăiat toate nădejzile opoziției. Însă cu iscălirea împrumutului a fost și un pic de bubuc. Și anume:

Guvernatorul Băncii Naționale a României, d. Burileanu, era să încurce itele cu niște telegrame pe cari umbla să le trimită pe sub mână la Paris, prin caristra învoielile făcute de d. Popovici și

amâna sau chiar zădărnicia împrumutul. Când s'a aflat însă de lucrul acesta al guvernatorului, d. prim-ministru Mironescu s'a dus la M. S. Regele și cu o trăsătură de condei i-a dat calea dela bancă, numind în loc pe d. C. Angelescu, fost ajutor al dlui Vaida-Voevod la interne.

Scoaterea dela Banca Națională a dlui Burileanu a făcut mare valvă, mai ales la Averescani, al căror om este. S'a știut însă, că aceasta a fost voința Regelui și apărătorii săi au înghițit gălușca.

În urma acestor fapte s'a văzut că guvernul dlui Mironescu are toată încrederea Regelui și așa, deocamdată, opoziția și-a luat gândul dela putere. Despre o schimbare de guvern nu mai este vorba, căci prin încheierea împrumutului și prin noua rânduală dela Banca Națională, național-țărăniștii s'au întărit și mai mult în șea.

În zilele din urmă, după sosirea în țară a dlui Mihai Popovici, s'a lăsat vestea că d-sa nu mai rămâne în guvern, din cauză de boală. Spun însă gurile atotștiutoare, că d. Popovici pleacă din pricina trăgănarilor dela Paris, unde a stat prea mult și a lucrat cam de capul său. Plecarea d-sale din guvern este cu știrea dlui Mironescu

și cu învoirea Regelui, care înțelege să facă totul ce crede că este bine pentru țară. Așadar greșelile se plătesc, ori unde ar fi. Plecarea dlui Popovici dela finanțe nu atinge însă întru nimica rămânerea guvernului. Și se vorbește că finanțele le va lua însuși d. Mironescu.

O oarecare valvă a mai făcut în politică și sosirea acasă a d-lui Titulescu, ministrul României la Londra. Spun știrile dela București, că ar fi vorba ca d. Titulescu să ia un scaun de ministru, în guvernul Mironescu. Alte știri spun însă că d. Titulescu ar fi venit la București în vederea sosirii în țară a unui trimis al Turciei, care vine rugat de Sovietele rusești, cari ar dori o împăciuire cu țara noastră. În orice caz, d. Titulescu n'a venit la București de capul său, ci chemat de cei în drept, cari știu ce au să-i dea de lucru.

Nenorocire în Japonia. Câteva avioane, au încercat în ziua de 9 Martie să facă asupra capitalei Tokio nori artificiali (făcuți de om). În acest scop aviatorii au luat cu ei o mare cantitate de praf și un fel de apă care la împreunare trebuiau să producă nori mari de fum. Fiindcă încercarea era ceva foarte curios s'au adunat mulți oameni afară în câmp și pe străzi. Nenorocirea a fost însă că apa aceea pe care au aruncat-o din avioane, în mare parte a căzut jos pe oameni. Ea a produs multe arsuri de piele oamenilor de pe jos

Rusia și prețul vinului. Din Jugoslavia se anunță că un agent sovietic s'a prezentat în portul Fiume și a promis că Rusia vinde cu plăcere (de a face rău la alții) trei milioane de litri de vin. Vinul se vinde cu un preț de nimic căci bolșevicii nu cer decât trei lei pe litru. După cum se vede destul de bine Rusia vrea să facă și cu vinul așa cum a făcut cu bucatele. Îl vinde pe un preț de nimic numai și numai să zădărnicească vânzarea vinului din celelalte țări printre cari în primul rând e România. Întrebarea e însă dacă țările celelalte din Europa, cari n'au atâta vin, vor putea sprijini prin această mișelie bolșevică?

stoli, ar fi numit-o pe ea *Isabela* soția lui *Ahab*, care a prigonit pe prorocul *Ilie*.

La această minciună, împărăteasa se făcu foc de mânie. Se puse deci cu vorba, cu lacrimi pe lângă soțul ei împăratul *Arcadie*, cerându-i să alunge din țară pe acel arhiepiscop care o batjocurește.

Împăratul nu mai cercetă dacă este adevărat sau nu cecace se zice despre *Gură de aur*, ci dete poruncă soldaților săi, că încă în aceeași noapte pe *Ioan Gură de aur* să-l ia cu puterea, să-l pună pe o corabie și să-l ducă în pustietățile Armeniei, unde nu este suflarea omenească ci numai fiare sălbatice, și să-l lase acolo.

Diaconul *Casian* auzise despre toate acestea și spuse sfântului arhiepiscop; dar acela răspunse liniștit: — Dumnezeu vede nevinovăția mea, și știe că eu numai mărirea lui o caut.

În aceeași noapte se întâmplă tocmai cum poruncise împăratul, și cum dorise *Eudoxia*. *Ioan Gură de aur* fu luat cu puterea din locuința sa și dus la mare ca să fie pus pe corabie, și dus în pustietate, ca o pisică stricăcioasă, și ca un om rău.

Poporul însă, îndată ce simți, se înarmă cu turci, cu ciomege și cu săcuri și alergă la palatul împărațesc, unde începu să bată în poartă și să strige: — Împărate, dă-ne pe părintele nostru, dă-ne pe arhiepiscopul nostru, căci altcum nu va fi bine nici de tine, nici de familia ta.

Într'aceasta iată, se întâmplă un groaznic cutremur de pământ, încât palatul împărațesc și întreg Constantinopolul amenința să se prăbușească.

Împăratul și împărăteasa ieșiră îngroziți într'un foișor, încercând să domolească mulțimea aceea infuriată. Dar iată prin mulțime își face loc diaconul *Ioan Casian*; se oprește înaltea împărătesei și îi zice:

— Adu-ți aminte de suflul tău și de copiii tăi *Eudoxie*. Tu pe nedreptul ai prigonit pe omul lui Dumnezeu, și pentru aceasta el te va pedepsi. Desfă ce-ai făcut. Chiamă înapoi pe *Ioan Gură de aur*, și Dumnezeu te va ierta.

Împărăteasa mișcată de groază și de cuvintele lui *Casian*, făcu o scrisoare cu mâna ei, și o dădu notarului împărăției, pe care îl și trimise la mare, cu nădejdea că corabia cu prinsonerul încă n'a plecat. Îl ruga adică pe *Ioan Gură de aur* să o ierte și să vină înapoi în scaunul său.

Mulțimea — la sfatul lui *Casian* —, se împrăstie iar în dimineața următoare, *Ioan Gură de aur* era iarăși la sf. liturgie în biserica sa.

Dar dușmanii sfântului arhiepiscop nu se astâmpărară, ci scorniră alte pări.

Împărăteasa *Eudoxia* își făcuse o statuie mare de argint, pe care o așeză înaltea bisericii sfinților Apostoli, care pe atunci era catedrala arhiepiscopului. În jurul acestei statui se făceau în *Dumineci* și în sărbători jocuri și petreceri, cari împiedecau slujba din biserică.

Sfântul *Ioan Gură de aur* deci, opri acele jocuri în vremea slujbelor, zicând că nu se cade să se profaneze slujba dumnezeiască cu astfel de lucruri.

Atâta le trebuiră potrivnicilor. Acestia merseră la împărăteasa și îi spuseră că *Ioan Gură de aur* ar fi zis că chipul împărătesei profanează slujbele dumnezeiești. Începură din nou a-l prigoni, și de atunci nici nu mai avu zi bună.

— Pentru ce nu te plângi la papa dela Roma pentru nedreptatea ce ți-se face zise într'o zi diaconul *Casian* sfântului arhiepiscop.

— Am trimis câteva scrisori, dar se vede că n'au ajuns. Pe omul cu care le-am trimis l-au aruncat în închisoare, iar scrisorile i le-au luat răspunse mahnit sfântul arhiepiscop.

— Fă niște scrisori, și lasă că mă voi duce eu cu ele — mai zise *Casian*. — Voi arăta și scrisorile tale, și îi voi spune și cu gura, și cred că Papa dela Roma va pune margini acestor nedreptăți. El are putere mare, căci este urmașul vârhovnicului *Petru*. Toată biserica creștină, dela o margine a lumii până la cealaltă ascultă de el, iar împărății pământului se pleacă înaltea aceluia care are cheile împărăției date de însuși Mântuitorul lumii. *Arcadie* și *Eudoxia* încă se vor pleca, sau papa îi va lovi ou anaftema.

— Bine — zise sf. *Ioan Gură de aur*, — gată-te de drum, și să pleci către Roma.

Ioan Casian își luă rămas bun dela părintele și învățătorul său *Ioan Gură de aur*, și

Din binefacerile Inimei lui Isus

mijlocite de Sfânta Tereza a Pruncului Isus

În toamna anului 1929 după o boală îndelungată am fost trimis la parohie. Întâmplarea a adus cu sine că ziua în care m'am pregătit ca să-mi văd noul post era prima Vinere a lunii Octomvrie. În dimineața aceea am servit sfta Liturgie în parohia X și am pornit la drum. Am fost informat deja înainte că în parohie este o bisericuță slabă de lemn și că zidirea unei biserici nouă nu se poate amâna. Când am celebrat sfta Liturgie m'am rugat către Inima lui Isus alegându-mi de protectoare pe Mica Tereza — să-mi dea posibilitatea pe lângă toate neajunsurile mele sanitare — dacă și lui Dumnezeu îi face plăcere ca să pot să fac ca să se zidească o biserică. Am făcut promisiune că dacă îmi vor ajuta am să fac cunoseut acest lucru și altora și voiu îndemna și pe alții să se roage către Inima lui Isus și Sfta Tereza.

Când am intrat în parohie în numerar am avut 47,000 Lei nimic alta, și credincioșii rău învrăjbiți. De ceva repartizație, sau contribuire benevolă la început nici n'au voit să știe. La adunări pentru consfătuire nu se prezentau, ea nu cumva să se deoblige a face ceva. Între astfel de împrejurări unica armă mi-a fost rugăciunea.

La zidirea aceasta de biserică toate lucrurile s'au început Vinerea, punerea pietri fundamentale, punerea sub acoperiș și Vinerea în 31 Oct. s'a terminat și zidirea bisericii, deci e zi norocoasă aceasta zi — nu nenorocoasă, cum o crede unii dintre credincioși, cari cred în lucrurile deșarte.

Că, lui Dumnezeu, Inimei lui Isus și Sftei Tereza le-a plăcut promisiunea, se vede de acolo ca la 2 Noemvrie 1930 s'a putut binecuvânta biserică nouă.

Am făcut mai multe novene atât către Inima lui Isus cât și către Sfta Tereza și ajutorul n'a întârziat. Uneori în mod palpabil vedeam calea pe care trebuia să o urmez.

Inima lui Isus s'a ținut de promisiunea făcută că „Va binecuvânta toate lucrurile și

întreprinderile“, precum și aceea „În împărțirea comorilor de grații nu cunoaște măsură nici hotar față de aceia cari o caută în Inima sa“.

Mica Tereza, iar cum putea să nu se țină de promisiunea ei de a face să cadă o ploaie de trandafiri. Da ea și-a arătat iarăși dragostea față de suflete, față de aceia cari îi cer ajutorul.

Să dea Dumnezeu ca dela un pol la altul să răsună un singur glas Lăudată să fie Dumnezeuască Inima, care ne-a dobândit mântuirea; ei să fie slavă și cinste în vecii vecilor.

Împreună cu Inima lui Isus să iubim pe Maria maica lui, pe Sora Tereza care și-a arătat dragostea sa în mod așa vădit.

Un preot

Cooperativa „Ajutorul“ din Blaj

Înainte de aceasta cu nouă ani, câți-va oameni de inimă și înțeleghători din Blaj, văzând greutățile prin cari trec locuitorii acestui orașel, din cauza, că nu-și pot câștiga nici mărfurile celea mai trebuincioase, au hotărât să înființeze o cooperativă de consum. La 2 Neomvrie 1922, aceasta cooperativă și-a și început lucrările, într-o cameră mică, pusă la îndemâna membrilor, la Școala normală de învățători. Aici se ținea marfa și de aici să făceau vânzările, numai în anumite zile ale

săptămănei. Acestea au fost celea mai frumoase zile pe cari le-a trăit cooperativa „Ajutorul“.

Mai târziu, marfa a tot sporit și n'a mai încăput în camera cea mică a Școlii normale. De aceea s'a închiriat un alt local mai larg și cu mai multe încăperi.

Îndată ce s'a mutat aici, au început greutățile și neajunsurile. Acestea greutăți și neajunsuri însă au venit numai din afară. Anume nestabilitatea prețurilor și lipsa unui magazin mare, dela care cooperativa să se poată aproviziona cu marfa trebuincioasă. E greu să faci negoț, când n'ai de unde aduce marfă bună și trebuincioasă și când prețul marfei se schimbă de pe o zi pe alta.

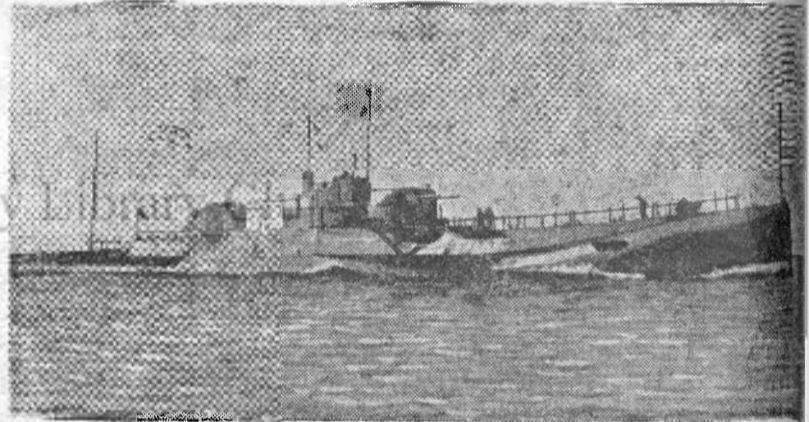
Cu toate acestea, cooperativa „Ajutorul“ a dus-o bine, fiindcă a avut totdeauna conducători harnici, cari au grijit-o și i-au gospodărit averea cât să poate de cinstit și încredinciat fără nici o renumerație.

În fiecare an, a încheiat socotelile cu câștig, mulțumind pe deplin, atât pe membri, cât și pe alți cumpărători.

Nestabilitatea prețurilor însă mai continuă și acum și din cauza acestei nestabilități, Cooperativa a fost silită să reducă prețul marfei. Numai la ciorapi, reducerea face 24,000 Lei. Și dacă se vor reduce prețurile și la alte

Un submarin nenorocos

Acest vapor este marele submarin englez XI, pe care s'au întâmplat în 1928 și în acest an câte o mare nenorocire. În amândouă rândurile a explodat adevăratul rezervor (ținătoarea) de benzină și în 1928 s'au nefericit 16 oameni iar în anul acesta 7. Spre noroc însă vaporul a rămas nestricat. Acest submarin a fost zidit în anul 1921 și a costat 100 milioane Lei.



plecă spre Roma, ne bănuind că mai mult, în această lume nu se vor mai vedea.

Ioan Casian plecase spre Roma cam pela prinderea postului de Paști, anul Domnului 405, după ce stătuse cu sf. Ioan Gură de aur, vreme de 7 ani.

Dar în Sâmbăta Paștilor din acelaș an, pe când Casian se afla încă în drum către Roma, Ioan Gură de aur se afla la așa numitele „băi ale lui Constantin“, cari erau niște izvoare frumoase, unde sfântul arhieru avea să boteze în ziua aceea vre-o trei mii de oameni întorși dela păgânism; iată soldații împăratului îl zmulseră din mijlocul mulțimii, îl târâră până la mare, îl puseră într-o corabie împreună cu 6 soldați, cărora împărăteasa le făgăduise răsplătă grasă, dacă îl vor face să moară pe drum.

Soldații îl duseră pe drum și bolnav, și sănătos, și pe vreme bună și pe vreme rea, trecându-l dela mare tot prin pustii și prin locuri neumbrate timp de doi ani, adevărat până la anul 407 în luna lui Septemvrie, când muri frânt de oboseală și de trudă, în pustietatea Pontului din Asia mică la malul de miazăzi al Mării Negre.

Ioan Casian, auzind că învățătorul și stăpânul său este alungat din țară, și neștiind dacă mai trăiește sau nu, mai rămase câțiva vreme în Roma apoi merse în Gallia, (în Franța de azi) la Marsilia, unde vrând să jertască pe Ioan Gură de aur, și întru pomenirea lui să-și petreacă în sănătate toate zilele vieții,

și puse în gând să se deslipească cu totul de deșertăciunile lumii acesteia, și să ducă viața aceea care o dusesse în tinerețe în mănăstirea din Viflaim. Dar în Franța pe vremea aceea nu erau nici o mănăstire. Ioan Casian se puse deci, și după multă trudă și osârdie, pe planul celor din Viflaim și din Egipt, înființă la Marsilia două mănăstiri. Una numită „a sfântului Victor“ — pentru bărbați, și alta pentru femei. Acestea sunt cele dintâi mănăstiri ridicate pe pământul Franței, și încă de către un Daco-Roman, din „Sciția-minor“, cum se numea pe atunci Dobrogea noastră.

Dela Ioan Casian ne-au rămas și o mulțime de cărți scrise de el în limba latină, și anume: Despre mănăstiri, Despre leacul împotriva celor opt păcate de căpetenie, Despre sfinții Părinți călugări din Egipt, Despre intruparea Domnului, și altele.

În Roma și în Marsilia, legase sf. Ioan Casian o strânsă prietenie cu diaconul Leon din Roma, carele mai târziu fu Papa sf. Leon cel Mare.

În mănăstirea sa din Marsilia, mai trăi sf. Ioan Casian încă vre-o 25—30 de ani, lăudând pe Dumnezeu, scriind și predicând virtuțile și desăvârșirea creștinească, aceea desăvârșire care deslipește pe om cu totul de deșertăciunile acestei lumi, făcându-l fiu și moștean al împărăției de veci.

Par. Dr. N. Lupu

mărfuri, suma crește nespuse de tare, așa că drumul spre prăbușire se deschide.

Afară de aceea Oficiul național al Cooperăției încă nu e în stare să provadă cooperativele cu marfă și memoriul pe care Pătronic Ștefan Roșian l-a înaintat în cauza aceasta, n'a găsit ascultare.

De aceea adunarea generală din 8 Martie anul curent, hotărăște desființarea cooperativei „Ajutorul“ și plățirea cu câștig a tuturor costurilor membrilor.

A fost dureroasă aceasta desființare, dar criza și greutățile mari cari se simțesc astăzi peste tot locul, au trebuit să-și iee și din Blaj o jertfă. Și aceasta jertfă a fost cooperativa „Ajutorul“.

Un cioban ajuns în pragul sărăciei devine milionar.

Un cioban din Lorena cu numele Hey, ajunsese în ultimul timp în mare sărăcie. Nu mai avea omul bani să plătească chiria bordeiului în care sta, și prietarul îl amenința cu scoaterea în drum. Într-o bună zi însă sosește la primăria satului vestea că Hey este declarat moștenitor al averii unei rude de ale sale care a plecat mult timp în America. Averea moștenită de Hey este tocmai de 500 milioane dolari, ceea ce face în bani de-ai noștri nu puțin de 75 milioane lei.

Citiți „UNIREA POPORULUI“



Negustorii din Iași au închis prăvăliile. Toți negustorii din Iași au închis prăvăliile în ziua de 11 Martie. Ei au făcut-o aceasta ca o protestare contra dărilor prea mari către stat. În aceeași zi ei au ținut o adunare de sfătuire.

Muncă răsplătită. Primarul orașului Lyon (Franța) a decorat nu de mult pe călugărița Mari Chollier, cu medalia „Crucea legiunii de onoare în gradul de Cavalier”. Medalia nu este din cele de rând și sunt foarte puține femeii în Franța care au această medalie. Călugărița Mari Chollier a meritat medalia pentru grija deosebită ce-a arătat-o față de bolnavi, timp de 45 de ani.

Organizație comunistă în Dobrogea. De mai mult timp s'a observat că oameni de al comuniștilor aruncau în curțile cazarmilor și ale închisorilor, manifeste comuniste. Dela un timp poliția din Constanța a început să pună pază în locurile cu buclucul. Pază n'a fost zadarnică căci în scurt timp a fost arestat individul Ioan Duhneac. Luat de scurt el a recunoscut că face parte din organizația comunistă și a condus chiar pe polițai la casa unde comuniștii își țineau adunările. La casa adunărilor poliția a descoperit pachete întregi de manifeste prin cari comuniștii huleau armata și pe M. Sa Regele. Au fost arestați și alți comuniști. Se crede că organizația ar avea tovarășii de acestea și prin alte părți ale țării.

Intr'o parte a Franței se afundă pământul. În Franța se întâmplă ceva grozav și curios. În partea localității Chatelard pământul fuge de sub picioarele omului și în acelaș timp se afundă în jos. Fâșia de pământ care alunecă are o înălțime de 2 metri și lățime de 60 metri. Câteva comune au fost părăsite, locuitorii plecând cu tot ce au putut lua. Acum sunt amenințate cu aceeaș soartă comunele Motte și Granges. Își părăsesc oamenii casele și privesc apoi din depărtare cum li-se prăbușește toată munca în urma mișcării acelei fâșii de pământ.

Un logodnic de meserie. Poliția din Roșiori de Vede, urmărește de câțva timp pe un tinăr care și-a făcut o meserie din logodnă. Ilie Fl. Popa — acesta îi este numele tinărului, s'a dus în comuna Principele Ferdinand și s'a logodit (fidanțat) cu o fată. După ce a primit din zestrea fetei câteva mii de lei, logodnicul a plecat și dus a fost. Tot așa au pășit cu el o fată din Roșiori, alta din Popești jud. Prahova. Aflându-se că el își face un mijloc de trai din acest fel de logodne a fost înștiințată poliția care-l urmărește.

Un sas cade în fântână. Românii îl scot afară. În seara zilei de 3 Martie a. c. locuitorul sas Mihail Schuller din comuna Noul Săsesc, jud. T.-Mare, venind beat dela cârciumă, și-a bătut crunt femeia. Biata femeie, nemai putând suporta maltratările bețivanului, a fost silită să plece dela el, împreună cu cei patru copilași, ducându-se la părinții ei. Mihail Schuller rămase singur acasă. Nu-l trăgea nimeni seama. Toată ziua era „pe uliță” la crâjmarul. În seara zilei de 4 Martie a. c. venind dela cârciumă beat, a slobozit

vitele la apă, la fântâna din curtea sa. Lângă fântână fiind ghiță și cum sasul se îmblăcia din picioare, deodată ce să vezi? Michail cu capul în jos în fântână. Noroc că l-au văzut niște vecini români-uniți, cari apoi i-au sosit într'ajutor, salvându-i viața; scoțându-l afară din fântână. E speranță că va scăpa sasul cu viață.

Foc mare în mijlocul Londrei. Săptămâna trecută a izbucnit în centrul orașului Londra (capitala Angliei) un mare foc. Focul a cuprins în timp foarte scurt o casă cu șapte rânduri, în cari erau depuse mari cantități de cauciuc (gumă). Cum cauciucul arde grozav de tare, cu toată străduința pompierilor casa nu a putut fi scăpată. În câteva ceasuri n'a mai rămas decât fierăria pe cari erau sprijinite zidurile. Observându-se focul din vreme, cei câteva sute de funcționari cari lucrau în birouri au avut timp să fugă așa că moarte de om nu s'a produs.

Ce spune Regele Alexandru al Serbiei. Intrebat de un ziarist ce păreri are asupra chestiunilor cari frământă lumea precum și asupra planului din viitor Regele Alexandru al Jugoslaviei a răspuns: „Jugoslavia dorește pacea și politica sa este în slujba păcii internaționale”. Poporul țării este strâns unit lângă Regele său. „Ziua de 6 Septembrie a anului trecut — când regele a șters partidele politice — a devenit o zi de sărbătoare națională. Ceeace spun unele gazete mari europene n'au decât scopul de a face lumea să creadă că în Serbia e rău când de fapt e foarte bine.

A murit Nicolae Anescu, birjarul Regelui Carol I. În 13 Martie s'a stins din viața, la Craiova, Nicolae Anescu în etate de 103 ani. Nicolae Anescu după cum arată numărul anilor, a trăit în tinerețele sale vremuri cu totul altfel decât cele de azi. Mai de mult în Țara Românească nu era drum de fier, și slujba aceasta de a duce călătorii dintr'un loc într'altul o făceau un fel de căruțe numite poștalioane. Ca și trenurile ele mergeau dintr'un oraș într'altul. La 1866 când a venit vodă Carol I. în țara Românească, drumul dela

T.-Severin până la București l-a făcut cu un astfel de poștalion. Nicolae Anescu era pe atunci cel mai vestit birjar din toată țara de aceea el a și fost ales să conducă poștalionul în care era domnitorul Carol I. Deci mic după meserie el a îndeplinit însă în viață lucruri însemnate. De aceea moartea lui va aminti multora viața trecută de acum 60, 70 de ani.

O comoară de pe vremea Romanilor. Locuitorul Mitrică Popescu din com. Vârtopu, de lângă Craiova, în timp ce ara a observat că într'n loc fierul plugului a dat de ceva tare. S'a uitat omul și a săpat cu un lemn să vadă ce-i. În pământ era un vas mare de pământ. În vas mai mulți bani de aur și câteva lucruri de podoabă tot de aur și argint. Cercetându-se mai de aproape s'a constatat că lucrurile aflate sunt de pe vremea Romanilor. Toate au fost duse la Muzeul din Craiova.

Un avion cehoslovac s'a prăbușit. Avionul cehoslovac cu numele „Do” s'a prăbușit la pământ. Pilotul (conducătorul) și observatorul au fost arși. Cu aceasta armata cehoslovacă și-a înmulțit nenorocirile păgubitoare cam dese în ultimul timp.

Foștii jandarmi maghiari cer și ei pensii. După cum scriu gazetele cele mari foștii jandarmi maghiari, cari mai sunt încă în Ardeal au ținut o adunare la Dicio-sânmartin cu scopul de a se ortăci în pășurile de lipsă ca să capete și ei pensie dela statul român. Ei au ales o deputație de șase care se umble și vorbească în numele tuturor. Ii întrebare dacă vor avea dreptul de partea lor.

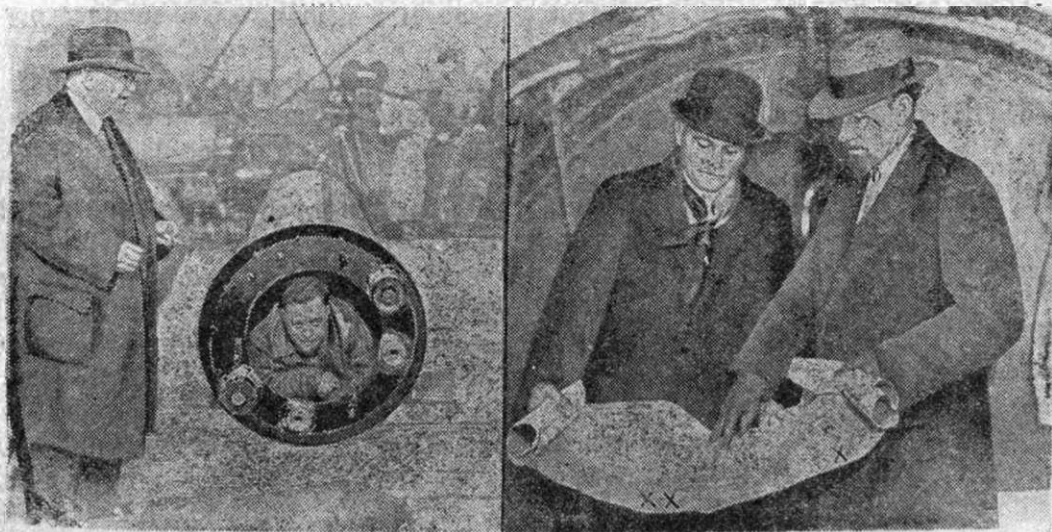
Arestarea unor naționalști Ucraineni. Din Riga se anunță că autoritățile bolșevice au descoperit în Ucraina o mare organizație naționalistă în contra bolșevismului. Organizația avea de scop deslipirea Ucrainei de Rusia bolșevică. Au fost arestați vre-o 16 ofițeri și peste 100 funcționari. Se crede că și câțiva membrii ai G. P. U. (poliția secretă a bolșevicilor) ar fi făcut parte din acea organizație.

Războiul din Libia



Libia este o țară în Africa, pe care au cucerit-o de curând, trupele italiene. Locuitorii se numesc senuși, și locuiesc în jurul oazei Kufra. (Oază se numește pământul roditor dintr'o pustie). Chipul nostru înfățișează trupele italiene călărind pe cămile, înainte de ocuparea oazei Kufra.

Pe sub mare la Polul Nordic



Ori câte nenorociri s'au întâmplat cu cei ce cercetează Polul Nordic, învățații nu se ostoie. Mai nou s'au hotărât să meargă la Polul Nordic cu submarinul „Nantilus“. În stânga vedem turnul de comandă al submarinului, în el se vede șefinginerul submarinului Ralph Shaw, iar cel din stânga lui este dl Simion Lache, celce a făcut submarinul. La dreapta cel însemnat cu X este dl Hubert Wilkins, care a mai fost la Polul Nordic, iar cel însemnat cu XX este comandantul submarinului dl Sloane Danenhoyer. Amândoi cercetează o hartă a Mării Inghetate și stau pe însuș submarinul, care va pleca în curând spre Pol.

Oameni — năluci — cari turbură viața unei familii din Cernăuți

Familia Branszik din Cernăuți str. Conta No. 2, este cuprinsă de mare spaimă din cauza unei întâmplări foarte ciudate.

Soții Branszik sunt amândoi funcționari ceceace înseamnă că în zi de lucru oamenii nu prea erau acasă. Într'o bună seară în timpul când domni lipseau de acasă, veni la servitoare un domn bine îmbrăcat. Streinul spuse acesteia că este rudenie cu Dna Branszik. Fata răspuse că domni vor veni poate în curând și pofți pe rudenia (streinu) doamnei drept în salon. Streinul stătu puțin în salon apoi spuse servitoarei că nu mai așteaptă și că va veni altădată când va putea găsi pe domni acasă. Și cu acestea cuvinte își văzu de drum. Până aici n'ar fi nimic ciudat. Când au venit acasă, stăpânii au rămas mirați ce rudenie va fi omul acela cu ei și de ce nu i-a așteptat.

A doua zi când soții Branszik erau încă în oraș, streinul veni din nou să facă vizită. Servitoarea îi spuse că domni i-au așteptat la amiazi și că acum (era seara) încă n'au venit acasă. Streinul fără a zice un cuvânt plecă. Ceeace este însă mai ciudat este faptul că din aceea zi, în fiecare seară venea la casa soților Branszik câte un domnișor care îi căuta și spunea că e rudenie cu doamna. Așa au trecut vre-o șapte zile. În fiecare seară câte un strein altul și altul la chip și la făptură, veneau și spuneau exact aceleaș cuvinte. Imbrăcămintea acestor oameni-năluci era foarte schimonosită și toți vorbeau cu o voce producătoare de spaimă. De aceea de la un timp servitoarea stătea tot timpul cu ușa încuiată. Soții Branszik deasemenea au fost puși pe gânduri de vizitele acestea curioase. Ba le venea oamenilor să nu creadă vorbele servitoarei. Dar năstrușnicii de vizitatori i-au convins, în scurt timp și pe ei că servitoarea n'a mințit.

Într'una din seri doamna Branszik a venit acasă mai de vreme ca de obicei, tocmai să vadă cu ochii aceea rudenie care îi căuta de atâta timp înzadar. Exact la aceeaș oră că și în celelalte zile cineva bătuse la ușă cerând servitoarei să deschidă. Doamna a întrebat; cine-i? De afară a răspuns: „Sunt eu! Vreau să vorbesc cu doamna“. Servitoarea a cunoscut că e aceeaș voce și cuprinsă de frică a

deschis ușa. Care-i fu însă mirarea când văzu că în coridor nu era nimeni. Astfel se convinse și doamna că la mijloc e ceva lucru ciudat. De aici înainte soții Branszik au fost cuprinși și ei de frica pe care nu voiau s'o creadă din spusele servitoarei.

Dar nici streinii nu s'au mulțumit numai cu atâta. A două zi dimineața domnul Branszik descoperi pe ușa din afară a intrării în casă o bucată de hârtie pe care era scris în limba ucrainiană: „Soții Branszik vor fi omorâți“. În fața unei asemenea amenințări dl Branszik a înștiințat poliția.

Poliția a și trimis un gardian care pândea neîntrerupt zi și noapte, să-l descopere pe necunoscutul îndrăzneț însă n'a observat pe nimeni. Și ceceace e mai curios deși gardianul era la pândă scrisorile de amenințare erau puse pe ușe în fiecare noapte câte una. Ba încă scrisorile erau din ce în ce mai grozave. Dăm câteva din ele: „Alegeți-vă moartea cu toporul sau cu cuțitul“, alta; „La miezul nopții ne vom face datoria“ și alta spunea; „Nu ne temem de poliție; încă astăzi veți fi morți“ și altele multe. Ca să fie spaima și mai mare

uneco i hărțile erau fixate pe ușă cu câte un cuțit mare.

Poliția a arestat pe vre-o câțiva înși, cari au trecut pe lângă casă dar s'au dovedit a nu fi vinovați. E sigur însă că necunoscuții nu vor vrea atât de mult să omoare pe cei doi soți cât mai ales să-i sparie. Totuși poliția urmărește cu multă grijă urmele acestor oameni-năluci, cărora ar fi și bine să li-se răsplătească această bătaie de joc față de sement și față de autorități.



Corpul omului

II. Mistuirea

B. Stomacul. Din gură, mâncarea trece prin înghițitoare, în stomac, unde se înmoaie bine și se mistuie.

Stomacul e așezat în partea de sus a pântecului. Seamănă cu un cimpol, cu păreții subțiri și mlădioși. Are două deschizături, adevărate porți, cari se deschid de sus în jos. Una este deasupra, prin care intră mâncarea și alta este din jos, prin care iese mâncarea și trece în mațe.

Stomacul e captușit pe dinlăuntru cu o pieleță mucoasă. În aceasta pieleță se găsesc multe beșicuțe — glande — din cari se varsă un suc, numit suc stomacal, care ajută la înmoierea mâncărilor.

În păreții stomacului sunt trei pături de mușchi netezi, a căror fire sunt drepte, oblice și inelari. Acești mușchi, mișcându-se într'una, mestecă și frământă bine mâncarea înmoiată și pe urmă o împing în mațe.

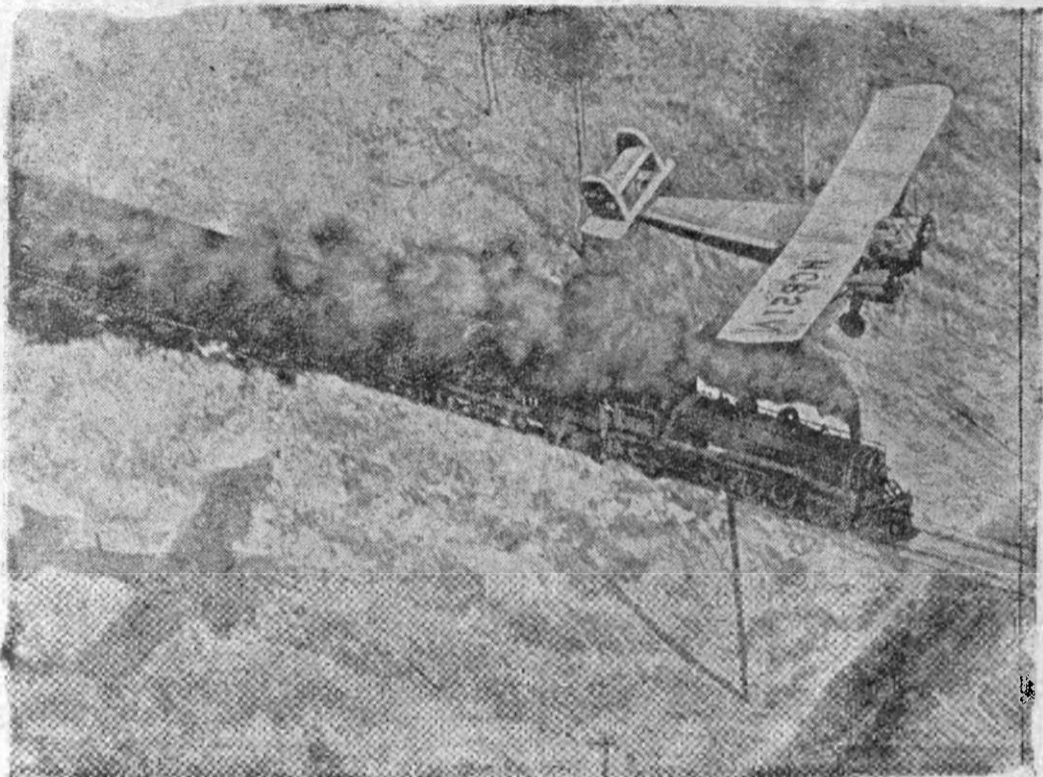
Așadar, slujba stomacului este să mistuie mâncările. Mistuirea o împlinește în două chipuri: prin frământare cu ajutorul mușchilor și prin înmoiere cu ajutorul sucului stomacal.

Tot bagheta magică

În Nr. 9 al gazetei noastre am publicat un chip despre „bagheta magică“ a dnei italiene Mataloni. Cu ajutorul „bagetei sale magice“ ea a descoperit în orașul Lepignano din Italia niște morminte de ale vechilor Etrusci (un popor care a locuit în Italia, înainte de Vechii Romani). Zilele trecute ea a descoperit o fântână romană, în apropierea orașului Ostia, unde se varsă în mare râul Tibru, care trece prin Roma. Chipul nostru arată această doamnă italiană, în societatea unui învățat italian, care se ocupă cu desgroparea trecutului.



Intrecerea între două mașini



Chipul acesta interesant înfățișează lupta aprigă dintre două mașini moderne, care fac aceeași cale. Una este un tren express, cel mai iute a lumii și cealaltă un aeroplan Curtiss. Amândouă fac aceeași cale, între New-York și Miami.

Pentruca mistuirea din stomac să se facă bine, mâncările trebuie să stea aici mai mult timp. Nu toate mâncările să mistuie pe o formă de repede.

Mai ușor și mai repede se mistuie laptele, ouăle fierte moi, poamele coapte, pâinea veche, cartofii, carnea de vițel, de miel și de galiță. Cel mult într'o oră și jumătate, acestea mâncări sunt mistute.

Carnea de porc, cârnații, varza, ceapa, fasolea, pâinea caldă și prăjiturile se mistue mai anevoie. Acestea trebuie să stea în stomac cel puțin patru până la șase ore, pentruca să se mistue bine.

Foarte greu se mistue oasele, ciupercile, nucile și migdalele.

Pentruca stomacul să-și poată împlini bine slujba, trebuie îngrijit. Nu e bine să se infunde cu mâncare prea multă ori cu băuturi multe, căci nu le poate mistui și se îmbolnăvește.

Celea mai obișnuite boale de stomac sunt:

1. *Frigurile de stomac.* Semnele acestei boale sunt: durere de cap, lipsă de poftă de mâncare, gură rea, greață, vărsături, fierbințeală și dureri de șale. Vindecarea se poate face, luând sare amară, care curăță stomacul și mâncând lapte fierț și rece.

2. *Aprinderea stomacului sau Gastrita.* Se poate căpăta din cauza mâncărilor rele, sau a mâncărilor prea pipărate ori prea papricate. Mâncările cu oțet precum și băuturile bețive și tutunul încă pot pricinui aprindere de stomac. Cel care suferă de această boală simțeste caldură, n'are poftă de mâncare, îi este sete, nu poate dormi, are dureri svâcnitoare la stomac, varsă și sughiță.

Boala poate să fie pricinuită și de otrăvuri. În astfel de cazuri, precum și atunci când boala ține într'una, e cronică, trebuie să se ceară negreșit sfatul și ajutorul doctorului.

Când însă boala e mai ușoară, prin

odihnă, curățire și mâncări de lapte rece, se poate vindeca.

3. *Sgârçituri de stomac.* De aceasta boala suferă mai ales femeile și persoanele nervoase. Se poate ivi din mâncare prea mult, beuturi bețive, cafea, ori ceai prea multă, oboseala minții și vegheri prea lungi. Femeile însărcinate, ori cari alăptează timp prea îndelungat încă pot suferi de sgârçituri la stomac.

Durerile sunt mari, svâcnitoare și se întind peste tot pântecul, simțindu-se chiar și în spate. Se ivesc mai mult înainte de mâncare și țin mai multe ceasuri. Când vin durerile, bolnavul are răgăeli, greață și adeseori și vărsături.

Vindecarea boalei e bine să se lase în grija doctorului. Numai el știe ce leacuri sunt bune și cum trebuie luate pentruca boala să înceteze.

4. *Lărgirea stomacului.* Se poate ivi din cauza mâncărilor și a beuturilor prea multe. Mai ales berea multă poate pricinui lărgirea stomacului. Adeseori, stomacul bolnav se poate lărgi așa de tare, încât cuprinde 10—15 litri mâncare.

Din cauza lărgirii stomacului, bolnavul nu prea are poftă de mâncare, nu poate mistui bine mâncarea și varsă.

Celce suferă de lărgirea stomacului să nu mănânce ciorbe, nici poame. Carnea de pește și de animale vânate, brânza veche, ceaiul, cafeaua cu lapte și vinarsul încă sunt oprite. Poate să mănânce însă lapte, ouă moi, carne bine friptă, cartofi, morcovi și pâine prăjită.

Dacă stomacul este așa de lărgit, încât mâncarea nu se mai poate mistui, ci numai se dospește trebuie să se facă spălarea stomacului.

5. *Rasă la stomac.* Cauzele boalei sunt beuturile bețive și oftica. Mai des se observă la femei. Semnele boalei sunt: mistuire grea, arsuri în stomac și dureri în spate, în același drept. Vărsături cu sânge roșu sau negru.

Dacă boala este bine îngrijită, se vindecă.

6. *Rac la stomac.* Aceasta boală se ivește la vârsta de 40—60 ani. Cauzele boalei nu sunt bine cunoscute. Se ivește mai cu înlesnire la bețivi. Bolnavul la început simțeste o greutate la stomac și are răgăieli acre. Mai târziu se ivesc vărsăturile, cari la început sunt numai dimineața pe nemâncate și sunt formate din materii, cari se întind ea și așa. Apoi vin vărsăturile formate din mâncare, care este dată afară îndată după masă. Pe urmă vin vărsăturile cu sânge, mai ales cu sânge negru.

După câțva timp, bolnavul simțeste o tărie la stomac și o durere chiar în dreptul acestei țării. Slăbește într'una, să sbârcește la față și devine galben.

Sfârșitul boalei este totdeauna moartea, care se vestește prin umflarea picioarelor.

Ion Popu-Câmpeanu

Creșterea vitelor de rasă Simenthal pe valea Târnavelor

Crescătorii de vite din ținutul Târnavelor se trudesă mult să-și îmbunătățească soiul de vite. Pentru aceasta au făcut un sindicat — un fel de societate, — care stă sub conducerea și controlul Institutului național zootehnic din București. Controlul se face numai în ce privește laptele. Anume tot la trei săptămâni se cercetează cantitatea de lapte ce îl da o vacă la zi, precum și grăsimea laptelui. La sfârșitul anului se socotește și cantitatea de lapte ce l-a dat vaca într'un an.

În anul 1930 au fost înscrise pentru control 589 de vaci. Controlul l-au făcut patru controlori plătiți de sindicat. Prin acest control se urmărește îmbunătățirea vitelor în ce privește laptele.

Afară de aceea sindicatul se ocupă și cu vinderea animalelor de prăsilă. Toate satele, cari sunt în legătură cu sindicatul, își înștiințează vitele, cari le au de vânzare, iar sindicatul le dă ajutor, să le poată vinde cu preț cât mai bun.

Sindicatul crescătorilor de vite de pe valea Târnavelor, poate sluji de pildă pentru crescătorii de vite din alte ținuturi și cu deosebire Camerele de Agricultură din toate județele, ar trebui să se îngrijească ca să se facă astfel de sindicate.

Pentru restanțieri

În Nr. întâi din anul acesta al gazetei noastre am scris, la loc de frunte: „Restanțierii, cari nu ne trimit banii până la 1 Aprilie 1931, vor fi șterși din cartea adreselor, și dela cetitori ca aceștia vom căuta să ne scoatem banii pe calea legii. Multele greutăți, cu cari ne luptăm, ne silesc la acest pas, care ne doare mai întâi pe noi“.

Ei bine, 1 Aprilie se apropie și încă tot mai avem atâția cetitori, cari nici pe adresă n'au scris: „nu primesc“, nici abonamentul nu ni l-au trimis. Urmează deci să ne ținem de cuvânt, oricât ne-ar dura de mult, căci vremile de astăzi sunt foarte grele și nici nouă nu ne dă nimenea nimic în cinste, iar când nu vom mai avea cu ce plăti, gazeta nu se va mai putea plăti, și vor suferi și abonații cinștii și revizuiți pentru cei nepăsători.

Stârpirea cloșanilor

Rar găsești animale mai uricioase ca și cloșanii. Unde se așează, fac prăpădenie. Rod și nimicesc tot ce găsească. Le place mai ales prin magazii și prin hambarele cu grâu, prin camere și grajduri. Adeseori se înmulțesc așa de tare, că omul nu mai știe ce să facă, numai să se poată scăpa de ei.

Până magaziiile și camerele sunt pline cu tot felul de cereale, e greu să te scapi de ei. Când însă s'au golit magaziiile și camerele, cloșanii încă se împuținează, pentru că neavând ce să mai mănânce, se mănâncă unul pe altul. Cei mai tari le sparg capul celor mai slabi și le mănâncă creierii. Apoi le mănâncă întreg corpul. Cei rămași în viața se pot stârpi mai ușor.

Un bun stârpitor al cloșanilor este cânele. Sunt câni, cari anume simțesc unde este vreun cloșan și nu se lasă până nu-l scot din gaură și îl omoară.

În contra cloșanilor se întrebuițează și ceapă de mare. Astfel de ceapă se găsește în orice farmacie. Ceapa să taie mărunț și să pune în mămligă. Mămăliga mestecată bine cu ceapă de mare, se lace gomoloț și se pune în magazinul sau hambarul unde sunt cloșanii. Aceștia mănâcând ceapa de mare, se prăpădesc.

Mai bună este însă otrava „Zello“, care se găsește în orice prăvălie mai însemnată. Aceasta otravă de culoare verzule se vinde în tuburi și se întrebuițează în chipul următor: Se taie mărunț slănină ori carne crudă și se mestecă cu otrava „Zello“. Apoi se întinde pe o scândură și se pune în locul unde sunt cloșanii. Mănâcând din ea toți cloșanii se otrăvesc și mor.

Carnea cu otravă, ori chiar și mămligă cu ceapă de mare, să se pună cu grijă și în așa loc unde animalele de casă: porci, gălile, câni, mășe sau alte animale să n'o găsească și să n'o mănânce, căci se pot otrăvi și pot muri.

Cărți nouă

Mănecatul (utrenia), în felul cum se cântă în Catedrala din Blaj, scris pe note liniare de *Celestin Cherebețiu* preot, profesor, Blaj 1930, Litografia Schildkraut, Cluj, Str. Regina Maria 18. Pagini 88, prețul 60 Lei, la autor.

După „Liturgia în două voci“ și „Cele opt versuri bisericești“ apărute în anii trecuți, iată că p. profesor *Celestin Cherebețiu* scoate, cu aprobarea Preaveneratului Consistor Arhiepiscopesc și cu cheltuiala aceluia, și utrenia. Scris, după dl Vasile Cristea și revizuit de p. prepozit *Iacob Popa* și de p. director al Cancelariei Mitropolitane Iunie Brut Micu, „mănecatul“ p. Cherebețiu cuprinde „Dumnezeu e Domnul“ pe 8 versuri, troparele sârbătorilor mai însemnate, pripelele, La râul Vavilonului, troparele învierii, antifon (viers IV), Toată suflarea, Catavasiile, Sfânt este Domnul, Câteva luminațoare și Doxologia cea mare. Cu un cuvânt în această broșură, broșată în carton bun și tare, se cuprinde tot ce ceace are lipsă cantorul la Mănecat.

Urmează acum cinstiții preoți, dnii cantori și toți pricepătorii de muzică să-și procure această carte de note a p. Cherebețiu, și barămi astfel să-și răsplătească întru câțva munca istovitoare depusă la scrierea acestei cărți de note atât de folositoare bisericii noastre. Ar trebui ca fiecare parohie din mitropolia noastră să procure, pe seama bibliotecii parohiale, toate trei volumele apărute

până acum, și atât cinstiții preoți cât și dnii cantori să-și dea silința să le cânte de acum așa cum sunt tipărite, ca să fie odată uniformitate de cântări bisericești în toate parohiile mitropoliei noastre.



Am primit câte 180 Lei dela următorii: Crainic Gheorghe, Petru Florea, Stupariu Ștefan, Anca Alexă, George Vasile, Elena Dăian, Vodă Ioan, Alimpu Coste, Mihai A. P. Bejan, Ioan Cosma, Ilie Bobb.

Câte 200 Lei: Sas Gavril, Iuănaș Teodor, Alexandru Moldovan.

Alte sume: Ioan Rus l. I. P. 60; Petru Neagu 45; Soporan Nicolae 75; Ilie Berghezan 222; Ioan Butnariu 270; Petru Bârlea 52; Notariatul Popești 228; Birău Aurel 278; Crișan Ioan 80; Goțea Achim 110; Langa Nistor 400; »Universala« 117; Dumitru Fîresa l. Ioan 45; Toader Oniga l. T. 140; Vasile Căbulea l. D. 415;

Redactor: IULIU MAIOR.

Concurs

Banca Populară Sf. Ioan din Teiuș j. Alba, publică concurs pentru postul de contabil cu termenul de 1 Aprilie 1931 pe lângă un salariu lunar de trei mii lei.

Contabilul trebuie să presteie și lucrul scripturistic al Casierului precum și întreaga corespondență.

Contabilul are să fie absolvent al unei școli comerciale cooperatiste.

Cererile sunt a se înainta la timp Președintelui Cons. de administrație.

(1386) 1—1

Nr. G. 2800—1930

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei Nr. G. 2800—1930 a judecătoriei de ocol Blaj în favorul reclamantului Banca Generală de Credit Blaj repr. prin avocatul, Dr. Ilarie Aldea Blaj pentru încasarea creanței de 20.000 Lei — bani și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 31 Martie 1931 orele 3 p. m. la fața locului în comuna Bucurdea grănoasă unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 4 cară de fân, 150 feldere cucuruz, 2 vaci albe, 1 car pt. vite în valoare de 14.700 Lei — bani.

În caz de nevoi și sub prețul de estimare. Blaj, la 10 Martie 1931.

AL. ȘERBAN m. p.
portărel delegat.

1384 1—1

Nr. G. 4627—1930

Publicație de licitație

Subsemnatul Portărel prin această publică că în baza deciziei Nr. G. 4627—1930 a judecătoriei de ocol Blaj în favorul reclamantului Banca Generală de Credit repr. prin avocatul Dr. Ilarie Aldea adv. pentru încasarea creanței de 13.000 Lei — bani și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 30 Martie 1931 orele 3 p. m. la fața locului în Roșia de Secaș la locuința urmăriților unde se vor vinde prin licitație publică judiciară: 1 motor de benzină, 1 mașină de lână și scărmanător de lână, și vama dela moară în valoare de 45.000 Lei — bani

În caz de nevoi și sub prețul estimare. Blaj, la 10 Martie 1931.

AL. ȘERBAN p. m.
portărel delegat

1385 1—1

Cărți religioase

În vremurile acestea grele, când biserica noastră este atacată din toate părțile și dușmanii ni-se înmulțesc din zi în zi, pe masa fiecărui creștin ar trebui să se afle cât mai multe cărți religioase.

Astfel de cărțicele sunt „Cărțile Bunului Creștin“, cari apar la Blaj și pe cari ar trebui să le cetească fiecare creștin.

Iată numerii apărute până acum:

Nr. 4. Darul lui Dumnezeu, ne arată cum putem deveni fiii și moștenii ai împărăției cerurilor. Cărțica cuprinde 64 pagini și se vinde cu 6 lei.

No. 5. Adevărata fericire, ne arată cum putem fi fericiți aici pe pământ, și mai ales în lumea cealaltă. 64 pagini, prețul 6 lei.

No. 6. Taina Spovedaniei, ne dă toate îndrumările de lipsă pentru ca să putem face o spovedanie bună și cum se cade. 116 pagini, prețul 15 lei.

No. 7. Tâlcuirea apostolilor din Duminecile de peste an, este o broșură fără de care nu putem înțelege apostolii pe cari îi cetește cantorul. Broșura are 400 pagini și se vinde cu 50 lei.

No. 8. Legea strămoșească, ne arată, care este legea cu adevărat strămoșească a neamului românesc. Această broșură nu poate lipsi de pe masa nici unui român. Are 116 pagini și se vinde cu 15 lei.

No. 9. Tâlcuirea Evangheliilor din toate sărbătorile de peste an, nici nu mai trebuie recomandată. Trebuie să o aibă fiecare creștin care cercetează biserica. Cuprinde 212 pagini și se vinde cu 25 lei.

No. 10. Tâlcuirea apostolilor din toate sărbătorilor de peste an, în care află tot creștinul explicații apostolii, cari sunt cei mai greu de înțeles. 171 pagini, prețul 20 lei.

No. 11. Taina tainelor: sfânta cuminecătură, de care nu se poate lipsi nici un creștin care se cuminecă cel puțin odată la an, dupăcum nu se poate lipsi de No. 6, care este Taina Spovedaniei celce vrea să se spovedească. 96 pagini, prețul Lei 8.

Toate aceste broșuri cuprind la oaltă 1239 pagini și se pot avea cu prețul de 145 Lei, ceea ce este într'adevăr aproape pe nimica. Mai ieftin nici nu se poate pofti.

Celce trimite 145 Lei la Librăriei Seminariale din Blaj, le primește fără de a avea spese postale; pe când dacă cumpără câte una trebuie să mai adauge la prețul fiecărei cărțicele și câte 3 lei spese postale.

Nr. 1, 2 și 3 ai »Cărților Bunului Creștin« s'au epuizat (trecut) și se vor retipări numai după ce va trece criza aceasta grozavă.

Datorința fiecărui creștin bun este să cetească și să răspândească aceste cărțicele.

Cețiți deci și răspândiți: „Cărțile Bunului Creștin“.

Prăvălie

românească nouă

Subsemnatul aduc la cunoștința Onorabilului Public din Blaj și jur, că cu data de 4 Martie am deschis

un magazin de coloniale, delicatese și mărunțișuri,

în casele dnei Barth, strada Regele Ferdinand, în dreptul preturii, și rog binevoitorul sprijin

(1380) 3—3

ILIE STROIA

Cețiți „UNIREA POPORULUI“